

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) BÖGL a KRÝSL, k. s.**, se sídlem Pod Špitálem 1452, Praha - Zbraslav, **b) Chládek & Tintěra, a. s.**, se sídlem Nerudova 16, Litoměřice, **c) Max Bögl Bauunternehmung GmbH & Co. KG**, se sídlem Max Bögl-Str. 1, Sengenthal, Spolková republika Německo, všech zastoupených JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, zastoupené JUDr. Zdeňkem Kramperou, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 2. 2006, čj. 2R 105/05, 002/06 - Hr, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2011, čj. 62 Af 51/2010 - 303,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Správní řízení

1. Žalovaný zahájil dne 19. 10. 2005 k návrhu uchazeče – právního předchůdce žalobce a) a žalobců b) a c), účastníků SDRUŽENÍ MAX BÖGL & JOSEF KRÝSL - CHLÁDEK & TINTĚRA, založeného smlouvou o sdružení ze dne 11. 7. 2005, č. 05/PB/2005, podle § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, za účelem podání společné nabídky na provedení předmětu veřejné zakázky (dále též jen „uchazeč“), správní řízení [§ 96 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“)] o přezkoumání rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení (dále též jen „zadavatel“) ze dne 6. 10. 2005 o námitkách uchazeče ze dne 20. 9. 2005 proti rozhodnutí zadavatele ze dne 13. 9. 2005 o vyloučení uchazeče z další účasti v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Optimalizace trati Plzeň - Stříbro“, zadávanou podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo uveřejněno na Centrální adrese dne 15. 6. 2005 pod evidenčním číslem 50003838, a dne 18. 6. 2005 v Úředním věstníku Evropské unie.

2. Žalovaný rozhodl dne 8. 12. 2005 pod čj. VZ/S194/05-152/5706/05-KV tak, že zadavatel porušil § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, požadoval-li po uchazečích prokázání odborné způsobilosti podle vnitřního předpisu Českých drah, a. s., který není právním předpisem, a uložil zadavateli podle § 101 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, aby zrušil zadávací řízení ve věci předmětné veřejné zakázky, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí.

3. Předseda žalovaného k rozkladu uchazeče ze dne 30. 12. 2005 a rozkladu zadavatele ze dne 4. 1. 2006 změnil napadené rozhodnutí žalovaného tak, že správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 101 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách zastavil, neboť neshledal porušení zákona o veřejných zakázkách.

II. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

II.1

4. Žalobci napadli rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, čj. 62 Ca 7/2006 - 103, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem ze dne 25. 5. 2009, čj. 8 Afs 47/2008 - 180, zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud mj. vyslovil, že odbornou způsobilostí podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách je třeba rozumět i odbornou způsobilost ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“), definovanou vnitřními předpisy vydanými podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o dráhách.

II.2

6. Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 11. 8. 2009, čj. 62 Ca 7/2006 - 200, znovu zrušil napadené rozhodnutí předsedy žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

7. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2010, čj. 8 Afs 12/2010 - 268, opět zrušil rozsudek krajského soudu. Vytkl krajskému soudu nesprávné posouzení otázky a uzavřel, že „*úředně oprávněného zeměměřického inženýra je třeba v kontextu bodu 4.2.8 dílu 1 části 1 zadávací dokumentace považovat za člena personálu vykonávajícího vedoucí práce, pro kterého byla stanovena podmínka předložení dokladu o odborné zkoušce podle předpisu ČD Ok 2/2*“. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že pojmům užitým v zadávací dokumentaci je třeba přisuzovat jejich obecně přijímaný význam, nejsou-li použity ve specifickém významovém smyslu, resp. nejsou-li v zadávací dokumentaci konkrétním způsobem definovány a doplnil, že „*(Z)vláštní definice pojmu „personál, který bude vykonávat vedoucí práce“ přitom v posuzované věci nebyla v zadávací dokumentaci obsažena. Vymezila-li zadávací dokumentace obsah rozsah pojmu „management pro řízení stavby“ a taxativně vypočetla pozice, které lze za management pro řízení stavby považovat, přičemž v bodě 4.2.8 odst. 1 a 2 zadávací dokumentace zadavatel pro tyto pozice stanovil konkrétní kvalifikační požadavky, nelze soudit, že by byl pojem použitý ve shodném bodě zadávací dokumentace (odst. 4) použitý v jiném smyslu*.“

II.3

8. Krajský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 5. 1. 2011, čj. 62 Af 51/2010 - 303, žalobu zamítl.

9. Konstatoval, že se s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 47/2008 - 180 již nezabýval námitkami žalobců, které se týkaly charakteru a právní závaznosti vnitřního předpisu ČD Ok 2/2. Nejvyšší správní soud totiž jednoznačně uvedl, že zadavatel požadoval prokázání odborné způsobilosti podle vnitřního předpisu ČD Ok 2/2 v souladu s § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách.

10. K vyjádření žalobců ze dne 8. 12. 2010 krajský soud uvedl, že nemůže posuzovat otázku, zda je vnitřní předpis ČD Ok 2/2 vydán v souladu s rozsahem zákonného zmocnění, protože Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 8 Afs 47/2008 - 180 jednoznačně uvedl, že v daném řízení je odbornou způsobilostí podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách i odborná způsobilost definovaná vnitřními předpisy vydanými podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o dráhách, tedy předpisem ČD Ok 2/2, a zavázal krajský soud, aby se zabýval tím, zda zadavatel specifikoval konečným výčtem pracovní pozice, u nichž požaduje prokázat „Vysvědčení o odborné zkoušce pro vedoucí prací“. Za tohoto stavu by krajský soud přezkoumáním, zda je vnitřní předpis ČD Ok 2/2 vydán v souladu s rozsahem zákonného zmocnění, porušil § 110 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud podle krajského soudu jednoznačně uzavřel, že vnitřní předpis ČD Ok 2/2 mohl v daném případě stanovit odbornou způsobilost podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, z čehož plyne, že tento předpis i stanovená odborná způsobilost je v souladu se zákonným zmocněním.

11. Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že zadavatel pochybil, jestliže přímo v oznámení zadávacího řízení neuvedl přesné pozice členů personálu uchazeče, u nichž požadoval prokázat odbornou způsobilost podle předpisu ČD Ok 2/2.

12. Krajský soud konstatoval, že seznam požadavků zadavatele, uvedený v oznámení zadávacího řízení, je seznamem úplným a není možné ho později (např. v zadávací dokumentaci) rozšiřovat o další požadavky, a to ani v případě, kdyby zadavatel dospěl k závěru, že je jich k plnění veřejné zakázky třeba. Krajský soud nepovažoval dikci posledního odstavce bodu 4.2.8 zadávací dokumentace za rozšíření nebo doplnění požadavků na splnění kvalifikace, které by bylo rozporné s § 30 odst. 3 větou druhou zákona o veřejných zakázkách. Zadavatel v zadávací dokumentaci naopak uvedl totožný požadavek, jako v oznámení zadávacího řízení, a to předložení dokladu o odborné zkoušce podle předpisu ČD Ok 2/2 pro členy personálu žalobců, kteří budou vykonávat vedoucí práce.

13. Podle krajského soudu by nebylo v rozporu s posledně uvedeným zákonným ustanovením ani to, kdyby zadavatel v zadávací dokumentaci upřesnil svůj požadavek, a to tím, že by uvedl, koho považuje za „členy personálu, kteří budou vykonávat vedoucí práce“, samozřejmě pouze za situace, že by osoby, resp. pracovní pozice, označené zadavatelem až v zadávací dokumentaci jako vedoucí, bylo možné považovat za pozice „vedoucích“ na základě obecné logiky. Takové upřesnění, neklade-li na uchazeče kvalitativně jiný požadavek, než který vyplývá z předchozího oznámení, může být podle krajského soudu obsaženo v zadávací dokumentaci. Informace obsažená v oznámení je totiž zpravidla poměrně obecná a byť musí zahrnovat všechny kvalifikační požadavky, nemusí být dostatečným podkladem pro sestavení nabídky dodavatelem. Zadávací dokumentace, která spolu s oznámením zadávacího řízení obsahuje zadávací podmínky, pak dle krajského soudu slouží k dalšímu upřesnění požadavků obsažených v oznámení, aby nebylo pochyb, jaké plnění zadavatel od dodavatele ve skutečnosti očekává a za jakých podmínek. Uvedení konkrétních pracovních pozic, které zadavatel považuje za vedoucí prací a u nichž je tak uchazeč povinen předložit doklad o odborné zkoušce podle vnitřního předpisu ČD Ok 2/2, by tak bylo podle krajského soudu právě takovým upřesněním požadavku zadavatele, který byl řádně obsažen v oznámení zadávacího řízení. Krajský soud proto neshledal namítané porušení § 30 odst. 3 věty druhé zákona o veřejných zakázkách.

14. K námitce, že zadavatel neurčil, které pozice považuje za „vedoucí prací na dopravní cestě“ podle bodu 4.2.8 zadávací dokumentace, krajský soud žalobcům přitakal, že zadávací dokumentace skutečně neobsahuje ve spojení s pojmem „vedoucí prací“, případně „člen personálu, který bude vykonávat vedoucí práce“ žádný výčet pracovních pozic. Uvedl však, že jinak je tomu ve vztahu k pojmu „management pro řízení stavby“, který je konkretizován v bodě 4.1.5 zadávací dokumentace. Dle krajského soudu bylo namístě posoudit, zda zadávací dokumentace považuje pracovní pozice, které zadavatel označil jako „management pro řízení stavby“, za totožné se „členy personálu, kteří budou vykonávat vedoucí práce“. V tomto směru krajský soud odkázal na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 12/2010 - 268. Uvedl přitom, že pokud žalobci pro úředně oprávněného zeměměřického inženýra nepředložili doklad o odborné zkoušce podle předpisu ČD Ok 2/2, nesplnili kvalifikaci, neboť ze zadávací dokumentace takový požadavek plynul.

15. Na nedůvodnosti námitky nemohla podle krajského soudu nic změnit ani další argumentace žalobců, polemizující se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými

v rozsudku čj. 8 Afs 12/2010 - 268, a uplatněná v doplnění žaloby ze dne 8. 12. 2010. Krajský soud zdůraznil, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Z tohoto důvodu neprovedl důkazy, které žalobci navrhli ve zmíněném doplnění.

16. Námitka, že zadavatel pochybil, pokud v oznámení zadávacího řízení ani v zadávací dokumentaci nespecifikoval typ odborných zkoušek podle předpisu ČD Ok 2/2, jejichž absolvování chce prokázat, minula podle krajského soudu předmět řízení a soud se jí proto nezabýval. V dané věci nebyli žalobci vyloučeni proto, že by předložili doklad o nesprávném typu zkoušky, ale proto, že nepředložili žádný doklad. Důvodem nepředložení nebyla skutečnost, že by nevěděli, kterou zkoušku má zadavatel na mysli, ale to, že úředně oprávněného zeměměřického inženýra nepovažovali za osobu, která bude vykonávat vedoucí práce.

17. Krajský soud přisvědčil žalobcům potud, že předseda žalovaného v bodu 38 napadeného rozhodnutí používá nepravdivou argumentaci ve prospěch závěru o jednoznačném vymezení okruhu osob, u nichž je třeba prokázat odbornou způsobilost, neboť není pravdou, že by žalobci u všech ostatních členů managementu pro řízení stavby předložili doklady o složení odborné zkoušky podle předpisu ČD Ok 2/2. Žalobci tak dle krajského soudu učinili pouze v případě stavbyvedoucího a jeho tří zástupců, jak to odpovídá jejich výkladu zadávací dokumentace. Tato skutečnost však podle krajského soudu neměla sama o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemohla tak být důvodem pro jeho zrušení.

18. Dále krajský soud souhlasil se závěrem o nepravdivosti bodu 37 napadeného rozhodnutí. Dle krajského soudu však šlo spíše o formulační nepřesnost, jak vyplývá z ostatních částí napadeného rozhodnutí (zejména z bodu 38 a 39).

19. Namítané pochybení žalovaného, který se podle žalobců nezabýval jejich námitkou, že zadavatel v oznámení zadávacího řízení neoznačil členy personálu uchazeče, které určuje jako vedoucí práce, a toto určení tak ponechal na rozhodnutí uchazeče, krajský soud neshledal. Přestože se předseda žalovaného k této otázce přímo nevyslovil, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle krajského soudu zcela zřejmé, že ji za důvodnou nepovažoval.

20. Ani námitku, že by zadavatel měl v rozhodnutí o vyloučení uchazeče uvést všechny důvody, které by pro vyloučení připadaly v úvahu, neshledal krajský soud s odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 9. 2001, čj. 2 A 2/1999 - 73, důvodnou. Dle krajského soudu by bylo nadbytečné a pro zadavatele časově i ekonomicky zbytečně náročné, aby přezkoumával všechna formální kriteria předložených nabídek i v případě, že již shledal opomenutí, které je samo o sobě postačující pro vyloučení uchazeče.

21. Námitkou, že žalovaný svým vyjádřením k žalobě straní zadavateli, se krajský soud nezabýval s tím, že byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby.

III. Kasační stížnost

22. Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolali se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

23. Přípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 s. ř. s. stěžovatelé opírali o tvrzenou změnu skutkových zjištění, resp. nová skutková zjištění ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS, a *ratia* nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07. Uvedli, že v řízení před krajským soudem uplatnili nové skutečnosti a k jejich prokázání navrhli nové důkazy. Krajský soud s odkazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu důkazy neprovedl, ke tvrzeným skutečnostem nepřihlédl, ani je právně nehodnotil. Krajský soud přitom nepřípustně a rozšiřujícím způsobem interpretoval právní otázky posouzené Nejvyšším správním soudem v předcházejících řízeních v dané věci.

24. Vadu řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatelé spatřovali v tom, že krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, ač pro to nebyly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Uvedli, že za souhlas prvního stěžovatele s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání, nelze považovat podání Mgr. V. K. ze dne 23. 8. 2010. Pověření vystavené dne 1. 4. 2010 bylo omezeno jen na občanskoprávní řízení, protože bylo vystaveno s výslovným odkazem na § 21 o. s. ř.

25. Krajský soud dle stěžovatelů zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nezabýval-li se skutečnostmi přednesenými stěžovateli v podání ze dne 8. 12. 2010 a neprovedl-li k jejich prokázání navrhované důkazní prostředky, aniž by jejich neprovedení v meritorním rozhodnutí řádně odůvodnil. Odůvodnění odkazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu neobstojí. Provedením předpisu ČD Ok 2/2 k důkazu a jeho následným uvedením do kontextu se zákonem o dráhách by krajský soud ve věci nutně dospěl k opačnému závěru. Krajský soud pochybil, aplikoval-li předpis ČD Ok 2/2 jako normu, neboť předpis byl v části VI vydán bez existence zákonného zmocnění. Neprovedením navrženého důkazu krajský soud způsobil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, neboť Nejvyšší správní soud nemůže nově zjištěný skutkový stav posuzovat v první instanci. V důsledku uvedené vady krajský soud nesprávně právně rozhodl.

26. Za vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatelé považovali nesplnění zákonné povinnosti krajského soudu vyzvat je k tomu, aby navrhli a do spisu založili důkazy k prokázání svých tvrzení uplatněných v podání dne 8. 12. 2010. Krajský soud z předpisu ČD Ok 2/2 v řízení vycházel, aniž by jej doplnil do spisu poté, co by se jako s předběžnou otázkou vypořádal s tím, že tento předpis byl vydán na základě zákonného zmocnění.

27. Krajský soud dle stěžovatelů nesprávně posoudil právní otázku závaznosti předpisu ČD Ok 2/2, který v relevantní části neodpovídá zákonem stanovenému rozsahu zmocnění. Jeden ze žalobních bodů měl spočívat v tom, že předpis ČD Ok 2/2 není součástí právního řádu jako *„opatření obecné povahy“*. Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že Nejvyšší správní soud se již k normativní závaznosti tohoto předpisu vyjádřil v rozsudku čj. 8 Afs 47/2008 - 180, přičemž krajský soud je tam vysloveným názorem vázán. Krajský soud ani Nejvyšší správní soud však dosud neposuzovaly, zda je předpis ČD Ok 2/2 vydán

na základě zákonného zmocňovacího ustanovení právě v zákonem stanoveném rozsahu, či zda je v relevantní části pouze interním předpisem provozovatele dráhy bez normativní závaznosti.

28. Stěžovatelé v návaznosti na uvedené tvrdili, že provozovatel dráhy vydal předpis ČD Ok 2/2 na základě zákonného zmocňovacího ustanovení, ale nikoliv v zákonem stanoveném rozsahu zmocnění. Proto podle nich předmětný předpis není obecně závaznou součástí právního řádu a osoba zúčastněná na řízení nemohla legálně s odkazem na § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách definovat odbornou způsobilost podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona o dráhách jako kvalifikační požadavek. Posouzení této otázky přitom bylo spojeno a založeno na nové skutečnosti tvrzené a prokazované stěžovateli, která může prolomit zásadu nepřípustnosti kasační stížnosti.

29. Soudy dosud dle stěžovatelů nezkoumaly obsah pojmu „provozování dráhy“, proto následně ani nezkoumaly, zda je daným předpisem upraven právě tento předmět. Stěžovatelé neupírali provozovateli dráhy právo vydat prováděcí předpis i nad rámec zákonného zmocnění, ovšem s tím, že pak předpis nemůže mít účinek na třetí osoby, a to ani tehdy, odkáže-li na něj provozovatel dráhy jako zadavatel veřejné zakázky na základě § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Uvedený předpis není součástí právního řádu ve smyslu posledně uvedeného ustanovení a konsekventně ani ve smyslu příslušného žalobního bodu.

30. Stěžovatelé dále obsáhle zdůvodnili svůj závěr, že předpis ČD Ok 2/2 v relevantní části vybočuje z mezí zákonného zmocnění, které je omezeno jen na „provozování dráhy“ (str. 9 – 19 kasační stížnosti). Uzavřeli přitom, že v dané věci byly dány podmínky pro to, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 28 Cdo 3342/2007, změnil právní názor vyjádřený ve svém předchozím zrušujícím rozsudku. Z tohoto důvodu byly dány rovněž podmínky pro to, aby krajský soud nebyl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. I nyní je přitom podle stěžovatelů Nejvyšší správní soud oprávněn předmětnou právní otázku posoudit samostatně, aniž by byl vázán vlastním právním názorem vysloveným v rozsudku čj. 8 Afs 47/2008 - 180.

31. Dále krajský soud podle stěžovatelů nesprávně posoudil žalobní námitku, dle níž osoba zúčastněná na řízení již v oznámení zadávacího řízení v rozporu s § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách neoznačila členy personálu uchazeče, které určuje jako vedoucí prací, na něž se vztahuje povinnost stěžovatelů prokázat jejich odbornou způsobilost. Nesprávnost právního posouzení měla být dána nesprávnou interpretací a aplikací zákonné úpravy, a nedostatečností jeho skutkového základu, neprovedl-li soud navržené důkazy.

32. Postup osoby zúčastněné na řízení, která v oznámení zadávacího řízení uveřejnila, koho se povinnost prokázání splnění kvalifikace týká, a teprve v zadávací dokumentaci upřesnila, koho za tyto osoby konkrétně považuje, označili stěžovatelé za nelegitimní exces. Neurčitost pojmu „vedoucí prací na dopravní cestě“, užitého v oznámení zadávacího řízení, stěžovatelé dovozují právě z toho, že osoba zúčastněná na řízení v zadávací dokumentaci (bod 4.1.5 zadávací dokumentace) taxativním způsobem okruh těchto osob vypočetla. Již to je podle stěžovatelů důkazem toho, že na základě obsahu oznámení

zadávacího řízení nebylo možno posoudit, koho se prokazování kvalifikace týká. Postup osoby zúčastněné na řízení stěžovatelé označili za nepřípustný, neboť zadavatel v rozporu s § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách požadoval splnění kvalifikace nad rámec požadavků na splnění kvalifikace stanovených úplným výčtem v oznámení zadávacího řízení. Zadavatel nerozšířil okruh relevantních osob kvantitativně, ale učinil tak kvalitativně, upřesněním neurčitého pojmu.

33. Dle stěžovatelů obdobně nebylo možné určit, jakou konkrétní zkoušku měl podle předpisu ČD Ok 2/2 úředně oprávněný zeměměřičský inženýr absolvovat. Krajský soud se přitom posouzení této otázky vyhnul.

34. Stěžovatelé dále tvrdili, že činnost úředně oprávněného zeměměřičského inženýra nelze považovat za činnost vedoucího. Důkazní návrh učiněný za účelem zjištění obsahu práce geodeta na předmětné veřejné zakázce krajský soud dle stěžovatelů zcela pominul a jeho neprovedení neodůvodnil.

35. K závěrům Nejvyššího správního soudu v rozsudku čj. 8 Afs 12/2010 - 268 stěžovatelé podotkli, že obsah zadávací dokumentace nemůže být pro rozšiřující výklad pojmu užitého v oznámení zadávacího řízení použit, a to právě pro zákonný zákaz plynoucí z § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.

IV. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

36. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

37. Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

V.1

38. Nejvyšší správní soud se zabýval především přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

39. Shora zmiňovanými rozsudky čj. 8 Afs 47/2008 - 180 a čj. 8 Afs 12/2010 - 268 Nejvyšší správní soud pro nezákonnost opakovaně zrušil předchozí rozsudky krajského soudu, v dosavadním průběhu řízení se přitom obsáhle vyjadřoval i k některým právním otázkám rozhodným pro nyní posuzovanou kasační stížnost.

40. Stěžovatelé kasační stížnost výslovně neopřeli o skutečnost, že se krajský soud neřídil právním názorem vyjádřeným v označených rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Naopak je zřejmé, že brojí mj. proti tomu, že se krajský soud při vydání napadeného rozsudku řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, který stěžovatelé nesdílejí.

41. Přesto by v dané věci bylo nepřípustným odepřením spravedlnosti, odmítl-li by zdejší soud paušálně kasační stížnost pro nepřípustnost s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Je totiž třeba zdůraznit, že stěžovatelé v rámci stížních námitek brojí rovněž proti tomu, že krajský soud o věci rozhodl, aniž by nařídil jednání, přestože pro takový postup nebyly dány zákonné předpoklady. Současně nelze přehlížet, že Nejvyšší správní soud dosud rozhodoval o kasační stížnosti jiného účastníka řízení – žalovaného, přičemž stěžovatelé přináší v kasační stížnosti argumenty, o nichž tvrdí, že doposud nebyly předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu.

42. Při předběžném posouzení věci tedy nebylo možné vyloučit, že stěžovatelé činí spornými právní otázky, na něž Nejvyšší správní soud dosud nevyslovil závazný právní názor. Za této situace nebylo možno odmítnout kasační stížnost jako nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, http://nalus.usoud.cz).

V.2

43. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

44. Kasační stížnost není důvodná.

45. Stěžovatelé předně namítli, že krajský soud rozhodl v rozporu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Zpochybnili přitom rozsah oprávnění Mgr. V. K., daný pověřením ze dne 1. 4. 2010. Dovozovali, že podání ze dne 23. 8. 2010, v němž souhlasili s projednáním věci bez jednání, nelze považovat za procesní úkon učiněný stěžovatelem a), neboť pověření ze dne 1. 4. 2010 bylo omezeno toliko na občanskoprávní řízení.

46. Nejvyšší správní soud na zjevně účelovou námitku stěžovatelů nepřistoupil. Především zdůrazňuje, že stěžovatelé chybně označují pověření Mgr. V. K., datují-li je dnem 1. 4. 2010. Žádné takové pověření ve spisu není založeno. V soudním spisu je založeno jen pověření jmenované ze dne 1. 4. 2008 (čl. 248), které stěžovatelé doložili spolu s novými plnými mocemi udělenými stěžovateli b) a c) téže zaměstnankyni stěžovatele a). Jde o shodné pověření, jako je založeno na čl. 158 spisu, o něž Mgr. K. v předchozím průběhu řízení opírala své oprávnění jednat za stěžovatele a).

47. Současně zdejší soud nepřehlédl, že pověření ze dne 1. 4. 2008 je formulováno totožně jako pověření, jež stěžovatel a) udělil dne 10. 3. 2004 svému zaměstnanci JUDr. J. W. (čl. 8 spisu), o které jmenovaný opíral své oprávnění podat za stěžovatele a) žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného a činit v řízení další procesní úkony.

48. Krajský soud nepochybil, rozhodl-li s přihlédnutím k obsahu podání ze dne 23. 8. 2010 ve věci bez jednání. Stěžovatelé nepřinesli žádnou, natož pak hodnověrnou a přesvědčivou, argumentaci, jež by podporovala závěr, že úmyslem stěžovatele a) při vydání pověření ze dne 1. 4. 2008 bylo omezit jeho rozsah toliko na úkony v civilním soudním řízení, resp. vyloučit z rozsahu pověření úkony činěné v rámci soudního řízení správního. Za této situace představuje odkaz na § 21 o. s. ř. v předmětném pověření, a to zejména se

zřetelem k § 64 s. ř. s., dostatečnou oporu pro závěr o nedůvodnosti stížní námitky. Zdejší soud již ostatně judikoval, že chybějící výslovný odkaz na soudní řád správní v plné moci není možno bez dalšího považovat za vadu v určitosti zmocnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, čj. 7 As 13/2005 - 62, č. 1044/2007 Sb. NSS). Přestože byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k plné moci, lze je pro jejich relevanci aplikovat i v právě posuzované věci. Ve zbytku zdejší soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění v označeném rozsudku.

49. Lze přitom doplnit, že vyslovený závěr jednoznačně podporují okolnosti, za nichž Mgr. V K. doložila pověření založené na čl. 248 spisu. Činila tak totiž poté, co byla přípisem krajského soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 62 Ca 7/2006 - 243, vyzvána k doložení plných mocí udělených stěžovateli b) a c) s tím, že původní zmocnění zaniklo. Doplnila-li tedy podáním ze dne 27. 11. 2009 mimo požadovaných plných mocí i kopii předmětného pověření uděleného jí stěžovatelem a) dne 1. 4. 2008, nelze mít o rozsahu pověření rozumné pochybnosti.

50. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že jednali-li v dosavadním průběhu řízení zaměstnanci stěžovatele a) na základě shodně formulovaných pověření, odkazujících na § 21 o. s. ř., vedla by argumentace stěžovatelů *ad absurdum* k závěru, že všechny úkony, jež tito zaměstnanci v dosavadním průběhu řízení učinili (včetně samotné žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného), byly pro nedostatky pověření ve vztahu ke stěžovateli a) procesně neúčinné. Takové procesní situace stěžovatelé jistě dosáhnout nechtěli. Stížní námitce proto nebylo možno z uvedených důvodů přisvědčit.

51. Stěžovatelé dále namítli, že se krajský soud nezabýval skutečnostmi popsanými v jejich podání ze dne 8. 12. 2010 a neprovedl k jejich prokázání navrhované důkazní prostředky, aniž by přitom jejich neprovedení v meritorním rozhodnutí řádně odůvodnil. Rozsudek je proto podle nich nepřezkoumatelný.

52. Nejvyšší správní soud nemohl předmětné stížní námitce přisvědčit. Předně podotýká, že stížní námitka je formulována vnitřně rozporně. Stěžovatelé brojili proti tomu, že krajský soud v rozsudku nezdůvodnil, proč se nezabýval skutečnostmi obsaženými v doplnění žaloby, resp. proč neprovedl v něm navržené důkazní prostředky, a současně uvedli, že neobstojí odůvodnění odkazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

53. Zdejší soud nesdílí přesvědčení stěžovatelů, že by krajský soud v napadeném rozsudku opomněl uvést důvody, pro které nepřistoupil k provádění důkazních prostředků, jež stěžovatelé k provedení navrhli v doplnění žaloby. Naopak, důvody jeho postupu se z odůvodnění napadeného rozsudku nade vší pochybnost podávají. O tom ostatně svědčí i obsah kasační stížnosti, neboť stěžovatelé proti tam uvedeným důvodům brojí s tím, že nemohou obstát.

54. Z napadeného rozsudku (str. 12 a 13) je zřejmé, že krajský soud navrhované důkazní prostředky neprovedl proto, že se cítil být vázán právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 47/2008 - 180. Krajský soud přitom uvedl, že přistoupil-li by k posouzení, zda byl předpis ČD Ok 2/2

vydán v souladu s rozsahem zákonného zmocnění, nepostupoval by podle závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu je stížní námitka v rozporu s obsahem spisu. Navíc je z její formulace patrné, že stěžovatelé především brojí proti závěru ohledně rozsahu vázanosti právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, který považují za nesprávný.

55. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek není zatížen žádnou z vad, jež by dle jeho ustálené judikatury mohla zatížit napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Stížní námitka proto nemohla být shledána důvodnou.

56. Shodné závěry je třeba vyslovit ve vztahu ke stížní námitce rekapitulované pod bodem 26 tohoto rozsudku. I zde byl postup krajského soudu veden především shora popsaným právním názorem stran vázanosti právním názorem, vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 47/2008 - 180. Ani v tomto ohledu proto není možno stěžovatelům přisvědčit, že by bylo řízení před krajským soudem stiženo vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

57. Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stížní námitky rekapitulované pod body 27 až 30 tohoto rozsudku. Stěžovatelé jejím prostřednictvím brojili proti nesprávnému posouzení otázky závaznosti právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 47/2008 - 180. Uvedli, že správní soudy se v dosavadním průběhu soudního řízení nezabývaly otázkou překročení rozsahu zmocnění při vydání předpisu ČD Ok 2/2.

58. Stěžovatelům lze obecně přisvědčit v závěru, že vázanost právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. není absolutní kategorií. V úvahu připadajícími výjimkami z tohoto zákonného pravidla se zdejší soud podrobně zabýval mj. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS. Uzavřel přitom, že ačkoli je Nejvyšší správní soud v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil, může být tato vázanost v některých případech prolomena. Jako jeden z případů přitom rozšířený senát označil i změnu skutkových zjištění, jíž se v posuzované věci stěžovatelé dovolávali.

59. Je tedy třeba učinit dílčí závěr, že navrhovali-li by stěžovatelé v řízení před krajským soudem v rámci uplatněných žalobních bodů důkazní prostředky, jejichž provedení by mohlo změnit dosud učiněné skutkové závěry, mohlo by jejich neodůvodněné neprovedení krajským soudem zatížit napadený rozsudek vadou, pro níž by bylo třeba jej zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

60. O takový případ se však v posuzované věci nejedná. Nejvyšší správní soud totiž nepřehlédl, že v žalobě stěžovatelé ani náznakem netvrdili, že by provozovatel dráhy při

vydání označeného vnitřního předpisu překročil zákonné zmocnění. Tato tvrzení začali uplatňovat teprve v návaznosti na dosavadní výsledky řízení před správními soudy. Jakkoli je takový postup pochopitelný, nemůže v rozporu se zákonem založit pravomoc Nejvyššího správního soudu rozhodovat o dané stížní námitce. Tu je totiž v tomto směru třeba odmítnout jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

61. Současně je nad rámec uvedeného nutno opět připomenout, že krajský soud neprovedení stěžovateli navrhovaných důkazních prostředků v napadeném rozsudku odůvodnil (srov. shora body 52 až 55 tohoto rozsudku). Plně v souladu s pravidly logického usuzování uzavřel, že dospěl-li Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 8 Afs 47/2008 - 180 k závěru, že odbornou způsobilostí podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách je třeba rozumět i odbornou způsobilost ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o dráhách, definovanou vnitřními předpisy vydanými podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o dráhách (tj. i předpisem ČD Ok 2/2), implicitně tak vyslovil závěr k doplněným námitkám stěžovatelů stran tvrzeného překročení zákonného zmocnění. Zdejší soud přitom na závěrech vyslovených v označeném rozsudku nadále trvá.

62. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani stížní námitce nesprávného posouzení otázky porušení § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.

63. Předně je třeba odmítnout úvahu stěžovatelů o nedostatečnosti skutkového základu, založené neprovedením navržených důkazních prostředků. V tomto ohledu postačí odkázat na dříve uvedené.

64. Pokud jde o námitku nesprávné interpretace, resp. aplikace § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, nemohl se Nejvyšší správní soud ztotožnit s premisou stěžovatelů, dle kterých dikcí bodu 4.1.5 zadávací dokumentace osoba zúčastněná na řízení kvalitativně rozšířila okruh osob, pro něž byla požadována zkouška dle předpisu ČD Ok 2/2.

65. Z obsahu spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že zadavatel vyhlásil postupem podle zákona o veřejných zakázkách a zveřejněním na centrální adrese dne 15. 6. 2005 a v Ústředním věstníku Evropské unie dne 18. 6. 2005 oznámení zadávacího řízení na realizaci stavby „Optimalizace trati Plzeň – Stříbro" formou otevřeného řízení. V bodě 9.5 tohoto oznámení, který byl označen jako „Kritéria a doklady pro prokazování odborné způsobilosti...", bylo uvedeno: *„Zkouška pro vedoucí prací na dopr. cestě dle předp. ČD Ok2/2; oprávnění dle 360/92Sb; způsobilost dle 200/94 Sb....*" (zvýraznění doplněno – poznámka Nejvyššího správního soudu).

66. Zadávací dokumentace v dílu 1 („Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky") v části 1, kapitole 4 („Informace/dokumenty předkládané uchazečem") obsahovala mj. bod 4.1.5, v němž bylo uvedeno, že informace o odborné způsobilosti uchazeče budou předloženy ve formě formulářů odborné způsobilosti obsažených v dílu 1 části 4 zadávací dokumentace a budou zahrnovat mj. *„(p)řehled personálu předpokládaného pro plnění předmětu veřejné zakázky – managementu pro řízení stavby. V tomto případě se bude jednat o následující členy personálu: stavbyvedoucí, zástupci stavbyvedoucího, osoba odpovědná za bezpečnost a ochranu zdraví při práci, osoba odpovědná za ochranu životního prostředí, úředně oprávněný zeměměřický inženýr (formuláře 4.6.1.2 a 4.6.1.3)*". Formulář 4.6.1.1 označený

jako „Přehled zaměstnanců uchazeče“ obsahuje v části i) nazvané „Celkem“ pod písm. a) rubriku „Management a ostatní vedoucí pracovníci“ a v části ii) nazvané „Personál na staveništi uvažovaný pro stavbu“ pod písm. a) rubriku „Vedení stavby“. Formulář 4.6.1.2 označený jako „Personál pro stavbu“ obsahuje shora vyjmenované pozice „managementu pro řízení stavby“ spolu s další pozicí „osoby odpovědné za kontrolu kvality“. Formulář 4.6.1.3 je nazván „Odborná praxe klíčového personálu“.

67. Podle bodu 4.2.8 dílu 1 části 1 zadávací dokumentace *„(u)chazeč předloží kopii dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání s uvedením délky odborné praxe jednotlivých členů personálu uchazeče - managementu pro řízení stavby, doklad o jejich odborné způsobilosti nebo profesní kvalifikaci a životopisy klíčových zaměstnanců personálu uchazeče. Doklady o odborné způsobilosti se rozumí zejména předložení úředně ověřené kopie autorizace udělené podle platného znění zákona č. 360/1992 Sb., (...), úředního oprávnění uděleného podle § 13 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 200/1994 Sb., (...).“* Dle odst. 2 citovaného ustanovení *„(č)lenové personálu uchazeče – managementu pro řízení stavby musí být u uchazeče v pracovním poměru“*. Podle posledního odstavce citovaného ustanovení *„(u)chazeč předloží originál nebo ověřenou kopii dokladu o odborné zkoušce podle předpisu ČD Ok 2/2, kterým prokáže, že každý člen jeho personálu, **který bude vykonávat vedoucí práce**, je oprávněn provádět činnosti na železniční dopravní cestě“* (zvýraznění doplněno – poznámka Nejvyššího správního soudu).

68. Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, dle nichž osoba zúčastněná na řízení vyhověla požadavku plynoucímu z § 30 odst. 3 věty první zákona o veřejných zakázkách, uvedla-li v oznámení zadávacího řízení mj. kvalifikační požadavek vztahující se k odbornosti vedoucích prací na dopravní cestě, tj. požadavek na splnění kvalifikace dle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Neporušila přitom zákaz uložený v § 30 odst. 3 větě druhé zákona o veřejných zakázkách, neboť v zadávací dokumentaci v bodě 4.2.8 ve spojení s bodem 4.1.5 uvedla požadavek totožný. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s důvody, o něž krajský soud svůj závěr opřel, na tomto místě na ně proto pro stručnost odkazuje.

69. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že v řízení nevyplynulo, že by osoba zúčastněná na řízení v zadávací dokumentaci za osoby vykonávající vedoucí práce na dopravní cestě (resp. osoby managementu pro řízení stavby – k tomu srov. závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 12/2010 - 268) označila osoby, u nichž by bylo zjevné, že je nelze rozumně podřadit pod okruh osob vedoucích prací na dopravní cestě ve smyslu dikce oznámení zadávacího řízení. Samotná jistá míra neurčitosti pojmu užitého v oznámení zadávacího řízení, resp. jeho konkretizace v zadávací dokumentaci, nebyla-li v rozporu s pravidly logického usuzování, nemohla na skutkovém půdorysu posuzované věci zasáhnout veřejná subjektivní práva stěžovatelů způsobem, který by vyžadoval poskytnutí ochrany správními soudy.

70. V tomto směru je ostatně třeba doplnit, že stěžovatelé brojili především proti podřazení osoby úředně oprávněného zeměměřičského inženýra pod okruh osob vykonávajících vedoucí práce na dopravní cestě. K této otázce se však Nejvyšší správní soud v podrobnostech vyjadřoval v rozsudku čj. 8 Afs 12/2010 - 268 (viz níže).

71. Poukázali-li stěžovatelé v dané souvislosti na to, že krajský soud neodůvodnil, proč neprovedl důkazy výpověďmi svědků navrhovanými v doplnění žaloby, je jejich námitka v rozporu s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku. Na straně 16 v třetím odstavci rozsudku krajský soud zcela srozumitelně uvedl důvody svého postupu. Tyto důvody přitom podle Nejvyššího správního soudu plně obstojí.

72. Namítli-li dále stěžovatelé, že se krajský soud nepřípustně vyhnul posouzení námitky, dle níž nebylo možné určit, jakou konkrétní zkoušku měl podle předpisu ČD Ok 2/2 úředně oprávněný zeměměřičský inženýr absolvovat, není ani tato námitka důvodná. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu plně sdílí důvody, které krajský soud na podporu přijatého právního závěru uvedl (str. 13 napadeného rozsudku). Pro stručnost na ně proto v plném rozsahu odkazuje.

73. Zbylými stížními námitkami, dle nichž činnost úředně oprávněného zeměměřičského inženýra nelze považovat za vedoucí činnost, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Stěžovatelé jimi totiž zcela evidentně brojí proti právnímu názoru vyslovenému v předchozím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu. V rozsudku čj. 8 Afs 12/2010 - 268 Nejvyšší správní soud jednoznačně uzavřel, že „*úředně oprávněného zeměměřického inženýra je třeba v kontextu bodu 4.2.8 dílu 1 části 1 zadávací dokumentace považovat za člena personálu vykonávajícího vedoucí práce, pro kterého byla stanovena podmínka předložení dokladu o odborné zkoušce podle předpisu ČD Ok 2/2*“. Podrobná argumentace k přijatému právnímu názoru je popsána v odůvodnění tohoto rozhodnutí, není proto třeba ji na tomto místě opakovat. Zdejší soud přitom neshledal důvod se od vysloveného právního názoru odchýlit.

74. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

75. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení obecně nemají na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo (§ 60 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu